

sig selv godt nok til at vide, at han inden mange Øjeblikke vilde være hendes Bytte, dersom han fulgte Indbydelsen. Og der rejste sig et formeligt Raseri i ham mod dette store, balstyrige Hundyr, som længe havde været ham til Besvær. Nu vilde han af med hende, og han bestemte sig til at gøre kort Proces.

»Naa! Hvorfor staar du der og siger ingenting? Saa kom dog herhen, Menneske!«

»Undskyld et Øjeblik!« sagde han med sammenbidte Tænder.

Han vendte sig om og gik hen og trykkede paa en Klokkeknop ved Døren.

»Men — du godeste! — hvad er det, du har for?«

»Jeg maa nødvendigvis give Frøken Svendsen en Besked.«

Da Husholdersken tumlede ind, sagde han til hende:

»Naar Oberstens kommer, vil De saa være saa god at vise dem herind.«

Frk. Svendsen saae forbavset op paa ham og derefter hoverende hen paa Damen i Sofaen.

»Det skal ske!«

»Jeg kan ikke være uhøflig mod mine Kunder,« forklarede han Fru Merck, da de igen var bleven alene. »Du maa undskylde; men det gaar ikke an at lade en Dame som Oberstinden vente i Atelieret.«

Han saae, at han var bleven forstaaet, og nød Virkningen. Hendes Ansigt var som en hvid Maske,